

Homilija na Polnočnici 2019

Jezus je Božji Sin, rojen kot pravi človek, učlovečen, da bi nas odrešil. Zato mu je Oče podaril mnoge darove, da bi izpolnil ta namen, s katerim je prišel na svet. Sveto pismo pravi:

- **Ko so izpolnili vse po Gospodovi postavi, so se vrnili v Galilejo, v svoje mesto Nazaret. Otrok pa je rasel in se krepil. Bil je vedno bolj poln modrosti in Božja milost je bila z njim.** (Lk 2,39-40)
- **Jezus pa je napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.** (Lk 2,52)

Oba odlomka pripovedujeta, da je Jezus skozi otroštvo odraščal in zorel, kot je to cilj vsakega otroštva in mladosti. Tudi Jezus je moral človeško dozoreti in se "dokopati" do svojega poslanstva.

Strokovnjaki pravijo, da ima povprečen človek med 600 do 700 darov, talentov. Koliko, se vam zdi, jih vi poznate v svojem življenju? 25? Kako to, da ne razvijem vseh potencialov, vseh darov? Ker mi jih je Bog dal z namenom. Moje sposobnosti, darovi, talenti, podpirajo namen, ki mi ga je Gospod določil, ko sem bil ustvarjen. Bolj ko živim ta namen, s katerim sem postavljen na ta svet, več darov odkrivam pri sebi, jih razvijam in uporabljam. Manj ko živim svoj namen, tisto pot, tisto poslanstvo, ki mi ga je Bog namenil, ko me je ustvaril, manj darov najdem in razvijam.

Jezus je bil tako velik ne samo zato, ker je Bog, ampak ker je razvil tudi človeka v sebi, ker je človeško dozorel. Od rojstva, ko se ni zavedal sam sebe, kot vsak dojenček, do darovanja na križu, v popolni zavesti samega sebe, svojega poslanstva, življenske naloge, ko se je popolnoma odpovedal sam sebi in izvršil največje delo ljubezni, daroval življenje za svoje prijatelje, je zorel, se razvijal in duhovno rasel. Razvil je vse svoje potenciale, talente, v polnosti, kar mu je Oče podaril. Bil je človek v polnosti. Oba odlomka iz Lukovega evangelija pripovedujeta isto stvar: Jezus je bil poln božje milosti. To ni neko končno stanje: "ko dozorim, ko odrastem, me napolni božja milost." Prav obratno: Božja milost, ki prebiva v meni, mi omogoča rast. Na meni je, da je ne oviram. Jezus, brez greha, čeprav človeško nepopoln, ranljiv, dovzeten za bolečino, lakoto, čustva, tako tista lepa kot tista neljuba, je dovolil Svetemu Duhu, da ga je vzpodbujal k rasti in napredovanju. Bog vnaprej deluje, najprej je On, Njegova pobuda, jaz se moram samo svobodno pridružiti temu delu, ki ga božja milost dela v meni.

Apostol Pavel pravi danes v 2. berilu svojemu ljubemu učencu Titu, tedaj že škofu na Kreti:

Razodela se je Božja milost, ki rešuje vse ljudi. Vzgaja nas, naj se odpovemo brezbožnosti in posvetnemu poženju ter razumno, pravično in res pobožno živimo v sedanjem veku. (Tit 2,11-12)

Božja milost me torej vzgaja za dobro in me rešuje. Skozi življenje moram tudi človeško in duhovno rasti. Da se mi ne zgodi, da bi se postaral, pa še vedno ne dozorel. Rastem pa tako, da Boga prosim, naj mi pokaže svojo voljo za moje življenje, nato pa ko se trudim živeti namen, ki mi ga je On dal, spoznavam vedno več božjih darov in milosti v svojem življenju in tako odraščam v zrelega človeka.

A kaj je največji dar? Kateri dar je v mojem življenju največji? Izaija pravi:

Kajti dete nam je rojeno, sin nam je dan. (Iz 9,5a)

Luka pa v evangeliju skozi angelov nagovor pastirjem doda:

Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Kristus, Gospod. (Lk 2,11)

Največji dar za moje življenje je novorojeno dete, Sin, Odrešenik, Kristus Gospod. Jezus Kristus je največji dar. Ta dar je dan vsem, tudi meni. Božič je praznik obdarovanja. Kot za vsak rojstni dan tudi se tudi tokrat obdarujemo. A tokrat ne prinesem darila jaz, ampak Bog podarja največji dar meni - Jezusa Kristusa. V Njegovi družbi, ob Njegovi Besedi, z Njegovimi zakramenti, rastem, odraščam in zorim. Njegova Beseda vzpodbuja, uči in opominja in skozi njo spoznavam resnico in pot v življenju,

Mozirje, torek, 24. december 2019

svoj namen in sredstva za uresničitev tega namena, po zakramentih in nevidnih duhovnih milostih pa prejemam darove Svetega Duha, da lažje zmorem po Jezusovi poti. Poglejmo samo, kakšna imena Izaija da temu Slnu, ki nam je dan:

Oblast je na njegovih ramah, imenuje se: Čudoviti svetovalec, Močni Bog, Večni Oče, Knez miru. (Iz 9,5b)

Je Bog in ima oblast, je svetovalec, močni, večni, tisti, ki daje mir. Vse to mi Bog podarja po Sinu: darovi, kot so oblast nad zlom, nad svojimi slabostmi, nasvet, notranja moč, večno življenje, notranji mir, ti darovi so mi podarjeni in lahko jih zaživim, če le sprejem Jezusa, kajti Pavel v pismu škofu Titu zatrdi še enkrat:

On je dal sam sebe za nas, da bi nas odkupil ... (Tit 2,14)

Jezus je torej dar božičnega dne. On sam je božje darilo meni. Bog meni osebno podarja Sina, to je Jezusov namen, da je darilo meni, da me odrešuje, ko me odpira Očetu. Kaj pa moram sedaj narediti jaz? Luka opisuje, kako angel naroči pastirjem, naj gredo in dete poiščejo:

Našli boste dete, v plenice povito in položeno v jasli. (Lk 2,12)

Da, moram se zganiti, iti, poiskati. Vprašam vas: ali lahko zase rečete v tem trenutku, da verujete, da je Jezus Gospod? To je bilo temeljno vprašanje prvih kristjanov: Ali veruješ, da je Jezus Gospod? Pavel to nenehno ponavlja. To vprašanje je kot lakmusov papir. Tako se prepozna Jezusovega učenca:

Kajti če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen. (Rim 10,9)

Če boš z usti priznal in v srcu veroval. V pismu kristjanom v Filipah pa pravi:

... da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta. (Flp 2,10-11)

Sprejeti Jezusa za svojega Gospoda in Boga, z ustnicami in v srcu, je ključ, ki odpira vrata mojega življenja. Sem morda nestanovit, nemiren, depresiven, samodestruktiven, težek zase in za okolico, naporen vsem okoli sebe, šibek, nezmožen preloma s slabimi navadami, okovan v greh, razvade in zasvojenosti, slabe volje, žalosten, nenehno jezen, zamerljiv, šibek, bolešno zavisten in ljubosumen, ...? Odrešitev od vsega tega je možna, ko sprejem Jezusa Kristusa za Boga in Gospoda. Ko Jezusa sprejem za svojega Boga in Gospoda, ko ni samo romantičen dodatek k Božiču, ko ni samo beseda na mojih ustnicah, ko ni samo nostalgichen spomin na otroštvo, ko ni samo lik v filmu božičnega večera, ampak ko je On zares **moj Gospod in moj Bog** (Jn 20,28), takrat bo Jezus mogočno deloval v mojem življenju.

Predlagam, da dan na dan kličemo Jezusovo ime. Recimo z besedami Svetega pisma, z zadnjo molitvijo, naslovljeno v Svetem pismu na Jezusa, ob koncu knjige Razodetja:

Amen, pridi, Gospod Jezus!« (Raz 22,20)

Dodamo pa lahko molitev srca, ki je zelo živa na vzhodu krščanstva:

Gospod Jezus Kristus, Božji Sin, usmili se mene, grešnika.

In Gospod Jezus Kristus, Sin, ki nam je dan, največji božji dar za človeka, bo mogočno deloval v našem življenju. Verujmo, **kajti vsak, kdor prosi, prejme; in kdor išče, najde; in kdor trka, se mu bo odprlo.** (Mt 7,8).